

L'enganyifa del petroli

>> *El fals petroli d'Amer, en plena incandescència.*

U n matí d'agost de 1957, quan la senyora Maria Rabionet, d'Amer, va anar a treure aigua del pou de casa seva, la galleda va pujar plena d'un líquid oliós que cremava al contacte d'un llumí. Va ser així com la paraula màgica va esclatar triomfalment pels carrers de la vila: «Petroli!». L'endemà, van arribar a Amer radioestessistes, tècnics, periodistes, fotògrafs i centenars de curiosos. A les galledes col·locades a les voreres de la plaça van veure com hi cremaven les fogates daurades de l'or negre, i van ser obsequiats amb ampolles del líquid que continuava sorgint del pou de la senyora Maria i de molts altres pous veïns. Els amerencs, estupefactes, es van veure retratats a les pàgines dels diaris i projectats a les pantalles del No-Do, i van adquirir un complex de nou rics... fins que, després d'uns dies de mutisme, una nota oficial va fer saber que aquell líquid miraculós no era petroli natural, sinó el producte d'una destil·lació, de composició anàloga al gasoil comercial, procedent d'antics dipòsits destruïts que havien provocat filtracions en el terreny.

No era pas aquest el primer cop que la il·lusió del petroli s'escampava per les terres gironines. Cinc anys abans, el 1952, s'havien realitzat prospeccions a tocar de la Bisbal d'Empordà, sense cap resultat. El 1962 la febre de l'or va renèixer a Vilopriu, Colomers, les Olives i Fallines, a càrrec de la Companyia de Geofísica de França. Les perforacions no van tenir èxit, i tot l'equip es traslladà a Riudaura i a Sant Privat d'en Bas. També es va especular amb la possibilitat de trobar bosses de petroli a la costa, entre Roses i Begur, i fins i tot al mar.

L'operació de la Garrotxa va ser promoguda l'any 1971 per la Societat Investigadora Petrolífera (SIPSA); el seu gerent, Miquel Calvet, va convocar una roda de premsa a la torre Eiffel de París. El projecte era molt ambiciós i les esperances semblaven fundades, però al capdavant també va fracassar: els avions que sobrevolaven els terrenys i les torres que s'hi havien aixecat van desaparèixer de sobte sense deixar rastre. De llavors ençà, mai més s'ha tornat a parlar del suposat petroli de Girona que ens havia de convertir en els amos de mig món. L'enganyifa de les empreses especialitzades va ser tan gran i tan decebedora com la d'aquella galleda encesa d'Amer que, al cap de quatre dies, havia tornat a ser una simple galleda d'aigua freda.

«El preciado líquido»

Quizá sí hay petróleo en nuestro subsuelo terrestre y marítimo. Quizá sí estamos sobre una mina inagotable de riqueza que puede convertir, de la noche a la mañana, nuestro bello paisaje y nuestra incomparable costa en una sucesión ininterrumpida de torretas metálicas, sin solución de continuidad, desde el oeste hasta mar adentro, desde el Pirineo hasta el sur. Nos lo imaginamos. Nuestra magnífica campiña, surcada por caminos sin fin y adornada por un constante sondeo, para arrancar de las entrañas de nuestra tierra el preciado líquido que ha de traernos la riqueza y la prosperidad. ¿No será otro bulo?

CIERZO (MARIA ALONSO)
Los Sitios, 21-1-1971

Les prospeccions fetes durant vint anys a l'Empordà i a la Garrotxa van tenir **el mateix èxit** que les galledes del pou de la senyora Maria d'Amer

SANS

>> *Maria Rabionet amb la seva galleda, envoltada de veïns d'Amer.*

«Confiamos que nos caiga el segundo premio»

El día siete de este mes se ha celebrado en París una conferencia de prensa por todo lo alto, nada menos que en la Torre Eiffel, convocada por Miquel Calvet, para dar cuenta de la posibilidades de hidrocarburos existentes en la provincia de Gerona.

—Vamos a la realidad: si hay petróleo, ¿dónde suponen está, y dónde piensan iniciar las prospecciones?

—Desde 1949 se está estudiando sobre el terreno esta zona, que prácticamente es toda la provincia de Gerona, y el programa se ha trazado después de examinar los resultados obtenidos a partir del año 1961.

—Pero supongo que toda la provincia de Gerona no es suya, para poder hacer agujeros.

—Nuestra sociedad tiene sus permisos de investigación en esta provincia.

—¿Cuántos millones han invertido ya?

—Más de doscientos millones de pesetas, salidos de los bolsillos de unos entusiastas que son los pioneros de la investigación petrolífera.

—¿Suponen que donde ustedes buscan petróleo hay más y mejor que el que aparece frente a las costas de Tarragona?

—Esto siempre es una incógnita, pero jugamos a esta lotería confiando que nos caiga el segundo premio.

—¿Tienen todavía muchos millones para gastar?

—No hay límite, como nuestra fe.

DEL ARCO (MANUEL DEL ARCO)
La Vanguardia, 9/1/1971